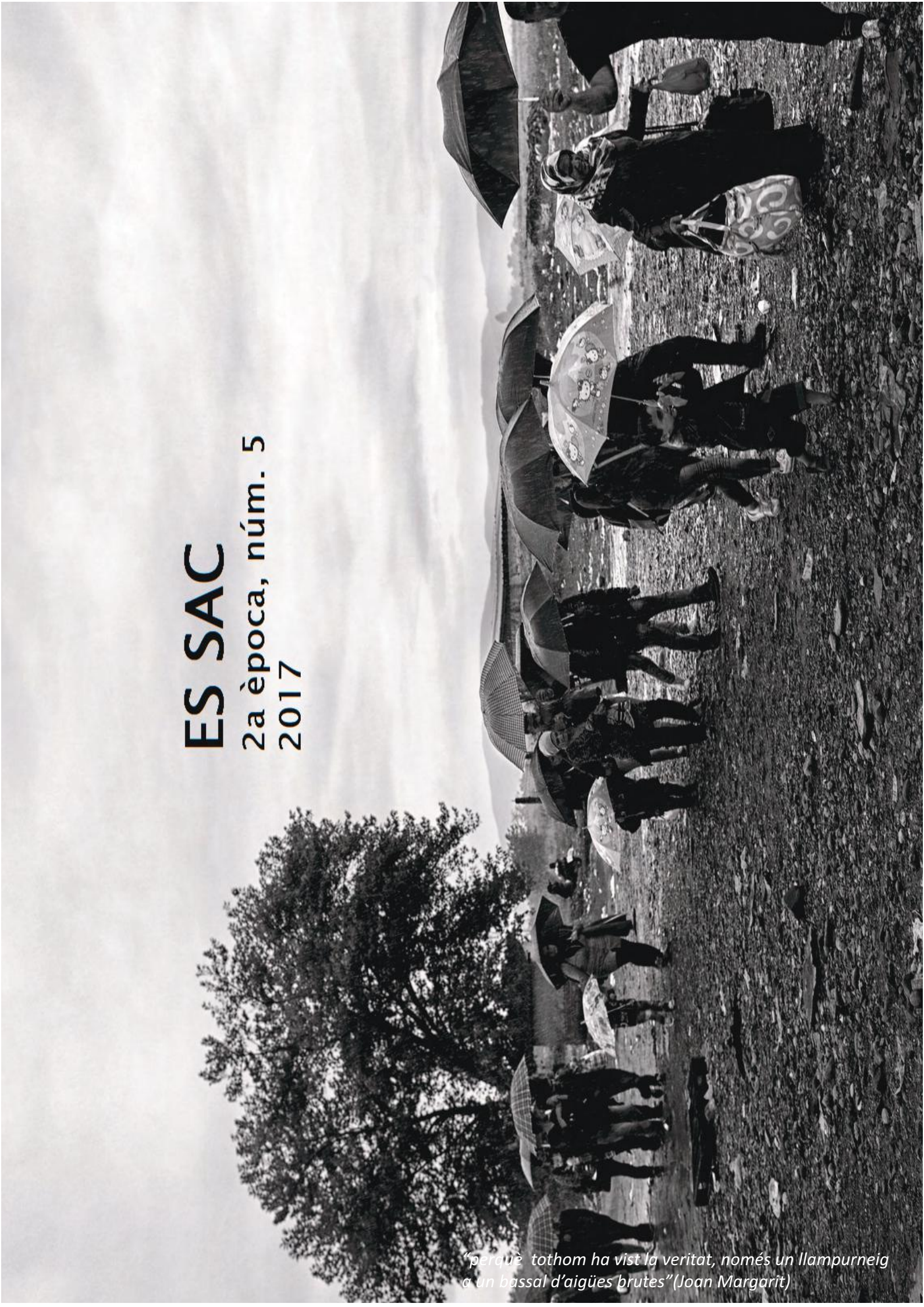

ES SAC

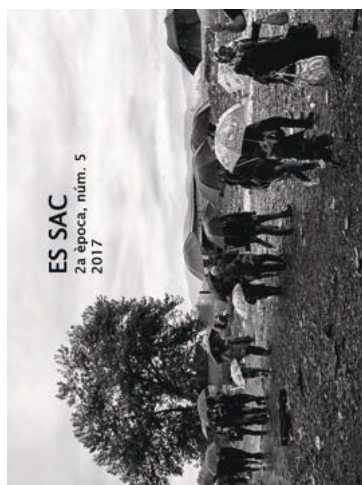
2a època, núm. 5
2017

*“perquè tothom ha vist la veritat, només un llampur neig
a un bassal d'aigües brutes” (Joan Margarit)*

*“Jo no sóc més que un arbre que s’allunya del bosc”
(Joan Vinyoli)*

Sumari

La revista *Es Sac* del curs 2016-2017 està dedicada a les persones refugiades. Cap persona és il·legal.

**Contraportada, obra de
Riea Torres, 1r Batxillerat B**

Portada
Sumari
L'editorial
Bon viatge
Correllengua
El racó del director
Què fan els nostres exalumnes?
Amor fugit
Un curs d'emocions
Gregueria
Departament d'EF
Poesia
Projectes
Contes
Enhorabona i notícies
La violència a l'esport
Silenci
Un estel eivissenc
Sortida d'alumnes
Formatowers
Ball i teatre
Acte de graduació
L'alegria de l'institut
FP Connection
Gastronomia
Concursos
Nadia Ghulan

**Edita: Comissió de Normalització Lingüística
Juny de 2017**

l'editorial

Per què innovar a les aules?

Al nostre institut estem fent un clara aposta per la innovació. I això, per què? us preguntareu. Doncs perquè, “la innovació és un dels motors de progrés del sistema educatiu i un element important per millorar-ne la qualitat i la progressiva adequació als reptes que l’evolució social planteja” (*Documents per a l’organització i la gestió dels centres. Innovació pedagògica. Generalitat de Catalunya. Departament d’Ensenyament*). Ara bé, com subratlla el mateix document, “el procés d’innovació pedagògica és sobretot compromís, esforç, col·laboració i reflexió. Si aquests elements es treballen de forma col·lectiva, tant a nivell intern de centre com en relació amb l’entorn, es creen espais generadors de cultura i riquesa intel·lectual.”

Estam al segle XXI, i sembla que no acabam d’adaptar-nos al moment que estam vivint (l’alumnat, professorat, mares, pares i la societat en general). El que fins ara havia funcionat a les aules, els mètodes tradicionals, no hi basten. Hem d’incorporar alguna cosa més, que ajudi a què la diversitat d’alumnat que tenim es trobi a gust i sigui capaç d’integrar els coneixements adquirits en la realitat social que l’envolta. Per això, i sense desmerèixer l’ensenyament tradicional, hem d’incorporar al dia a dia del centre, a les aules, altres elements que permetin que el nostre alumnat es pugui formar competencialment.

No és una solució màgica, però és part de l’equació que ens ha de permetre bastir una educació per al segle que acabem d’encetar. Així, en el curs 2016-2017 hem fet una immersió en l’aprenentatge per projectes. Fruit d’això, alguns departaments com Anglès, Educació Física, Ciències Naturals, Física i Química, Orientació, Castellà, Socials, Català, Informàtica, etc., han introduït a la seua planificació petits projectes a 1r d’ESO.

Però aquí no acaba la cosa: A FP Bàsica, tant a 1r com a 2n, els alumnes han canviat la seua manera d’aprendre: han muntat empreses, han ofert els seus serveis a escoles de primària, han donat classe als més petits, en resum, s’han submergit a la vida real. A 1r d’ESO hem parlat dels jocs (dels d’abans, dels tradicionals, dels d’ara, ...) i els hem ensenyat a altres alumnes. Ha resultat molt divertit. A 2n d’ESO D hem dut a terme el Ball Teatre a tutoria. A més a més, dos alumnes nostres de 2n d’FP Bàsica han anat al FesTe-Pro de Menorca a contar la seua experiència. També alguns professors han explicat l’experiència a la Universitat. I moltes coses més que ara no tenim l’espai suficient per explicar-vos.

Això però no és més que el començament. Aquest proper curs, volem seguir apostant per la innovació, intentarem aprendre què és el Treball Cooperatiu, i seguirem fent projectes (alguns) a l’ESO. I per què ho fem tot això? Perquè consideram que la innovació és un element clau en l’educació i, com ha dit Irina Bokova, directora general de la Unesco, “no hi ha cap força de transformació més potent que l’educació: per promocionar els drets humans i la dignitat, per eradicar la pobresa i augmentar la sostenibilitat, per construir un futur millor per a tothom, fonamentat en la igualtat de drets i la justícia social, el respecte per la diversitat cultural i la solidaritat internacional i la responsabilitat compartida, tots els quals són aspectes fonamentals de la nostra humanitat comuna.” (*Repensar l’educació. Vers un bé comú mundial*)

Bon viatge, mariners! Que el camí sigui llarg, ple d'aventures, ple de coneixences!

El nostre gran agraïment a Miren Garcia i Sabina Higuera pel vídeo del Correllengua, i a tots els alumnes participants. Som i serem!

El Correllengua és una iniciativa popular que se celebra anualment en els territoris de parla catalana, amb l'objectiu de mostrar la vitalitat de la llengua catalana i fomentar-ne l'ús social. Consisteix en la celebració d'activitats de caràcter lúdic, festiu, pedagògic i reivindicatiu a diversos pobles, barris o ciutats, donant lloc a múltiples Correllengües que comparteixen, com a element cohesionador, l'anomenat "Pas de la flama" i la lectura del manifest., que cada any s'encarrega a una figura de prestigi que s'hagi significat pel seu posicionament en defensa de la llengua i la cultura.

Cal tenir present que la llengua i la cultura són l'eix vertebrador de les nostres Illes, el seu principal tret distintiu. La nostra societat no s'ha definit per la religió, per l'origen, per la sang, pel color de la pell, sinó pel paper de la llengua i la cultura. Això ha construït una comunitat inclusiva, oberta: la religió o l'origen són trets difícils de canviar, les llengües es poden aprendre, sense necessitat a més d'oblidar les que ja saps. La llengua ha vertebrat la societat, però la societat ha preservat la llengua. Per tot això, és evident que la voluntat de preservar la llengua, amb els instruments que calguin, no pot quedar al marge del debat polític, però tampoc de l'agenda del dia a dia.

En alguns moments, ha semblat que la llengua no importava. Que l'agenda del procés parlava només d'infraestructures, d'impostos, de dèficit fiscal. I és obvi que ha de parlar de totes aquestes coses. Però ha de parlar també de llengua i de cultura. Entre altres coses, perquè molts de nosaltres som aquí, participem activament en l'espai públic, precisament per preservar la llengua viva i la cultura que s'hi expressa.

Sabem que cal prestigi, creació cultural, ús social. Però tampoc en tot això el marc jurídic no és una dada irrellevant, contribueix també al prestigi, a una presència justa a l'escola i als mitjans de comunicació, a la millor projecció de la cultura. Les lleis no ho són tot. Però calen, també, les lleis.

En el cas d'Eivissa, la necessitat de preservar viva la llengua pròpia i la cultura que s'hi expressa té una altra urgència bàsica. En un país de forta immigració històrica, on molts dels ciutadans han vingut de fora, el català ha estat la llengua de la cohesió social. En una societat del present i del futur necessàriament multilingüe, on és imprescindible que els ciutadans siguin poliglotes i on conviuen ciutadans que canten, resen, escriuen i parlen en llengües diverses, el català ha de ser llengua de la plaça pública, llengua compartida, llengua que tothom sap i que permet la relació de tots amb tots a la El futur, no tan sols a Catalunya, no és en cap cas una societat monolingüe. Anem a societats multilingües i poliglotes. En aquest marc, el català només té futur com a llengua viva socialment i culturalment si és llengua de la plaça. I això necessita compromís per part dels seus parlants, utilitat social, generalització del coneixement, i lleis que hi vagin a favor. Les hem de tenir perquè la llengua importa. Perquè amb la llengua també ens juguem la cohesió social. Perquè la llengua no és un ornament, sinó una prioritat.

Visca el Correllengua!

*“L’ombra que faig si cloc els punys és un amagatall”
(Miquel Martí i Pol)*

El racó del director

El temps passa ràpid i ja hi tornam a ser. Un curs més surt la revista Es Sac, plena de novetats, col·laboracions, fotografies...al cap i a la fi reflecteix, un any més, la vida al centre.

M’agradaria aquest curs comentar dos aspectes que darrerament afecten la vida del centre.

Un d’ells és “l’ús dels mòbils”. Vivim en una època en la qual no som res si no estam connectats les vint-i-quatre hores del dia ininterrompudament a les xarxes socials. I no estic parlant només de l’alumnat, també del professorat i de les famílies. És com allò de “Si no hay Smint, no hay beso”, però amb “ si no tens mòbil, no existeixes”.

I és cert, que cada vegada més, els mòbils i les tauletes, esdevenen una eina molt interessant, per poder aprofitar-la en l’àmbit educatiu, però també és ben cert, que ens dona molts de mals de cap. I em refereix al fet que quan parlem a través d’un mòbil, el nostre interlocutor, no veu la nostra cara, ni la nostra expressió, ni pot fer-se idea de quin és el nostre estat d’ànim. Però el que deim a un xat, allà queda dit, amb interpretació o sense, però queda dit, i a vegades provoca malentesos i enutjos, que fàcilment s’haurien pogut evitar dient les coses cara a cara.

I és molt complicat lluitar contra aquestes situacions, perquè una cosa que es va dir amb una intenció bona, resulta que l’altra persona la interpreta com una ofensa i ja tenim l’embolic.

Ja va bé utilitzar els mòbils, ja va bé ser tecnològics, però enriqueix molt més una conversa de tu a tu, a on ens veiem les cares, i de seguida endivinam com està l’altre. la de problemes que evitaríem, i que bé que ho passaríem amb els amics!

Igual que fem amb el tabac, “espai lliure de fum”, hauríem de fer un “espai lliure de mòbils”.

I si, ja sé que vosaltres alumnes, no podeu viure sense mòbil, però valdria la pena intentar-ho. Al menys durant el temps que estigueu a classe. Guanyaríeu amics, i no gastaríeu “megas”.

El segon aspecte, el respecte entre l’alumnat i cap al professorat. I aquí em poso molt serio. El primer que us deim quan arribau al centre és: màxim respecte entre companys, i màxim respecte al professorat. I això us hauria d’acompanyar durant tota la vostra vida acadèmica al centre.

Venim a l’IES a estudiar, a aprendre, a passar-ho bé, però també, i molt important, a permetre que els altres puguin treballar, estudiar i passar-s’ho bé.

Nosaltres, el professorat, estaríem encantats de no haver de suspendre ningú, de no haver de posar amonestacions, de no haver de telefonar a casa per dir a les vostres famílies que no teniu un comportament exemplar.

Per tant, ens heu d’ajudar, els que ja sou respectuosos, seguiu així. Els que no ho sou, hauríeu de fer un pensament, i plantejar-vos el perquè. Els primers interessats en tenir èxit a la vostra vida, sou vosaltres, i les vostres famílies, però a nosaltres també ens interessa, perquè ens agrada poder fer classe en condicions, ens agrada poder parlar amb vosaltres sense necessitat d’aixecar la veu, i ens agrada, i molt, poder felicitar-vos pels vostres èxits i pel vostre bon comportament.

Per això, valoreu el que teniu, podeu estudiar, teniu amics, teniu professors que us volen ensenyar coses, que us volen acompanyar fent camí, però els protagonistes sou vosaltres.

La darrera decisió és vostra.

Acabar animant tot aquell alumnat que d’una manera o altra, ens deixarà aquest curs: els que se’n van al món laboral, aquells que per raons familiars se n’aniran a altres ciutats a viure, aquells estudiants d’FP que acaben els seus estudis, aquells de batxillerat que hauran acabat una etapa i se preparen per enfrontar-se a altres.

A tots, no oblideu el vostre pas per l’IES Sa Colomina, i tingueu molt sort.

Ernesto Olariaga, director de l’IES Sa Colomina

Què fan els nostres exalumnes?

Entrevistadora:
Inés Manuel Soriano
2n BATX

Víctor Manuel Mínguez, 21 anys i estudiant de 3r de Biomedicina

Quines assignatures vares fer a batxillerat?

Jo vaig fer el batxillerat científic, amb biologia i química, però a més vaig fer física. Ho vam poder fer ja que els horaris no se'ns solapaven, tot una "sort". La principal raó per la qual vaig elegir aquest, va ser perquè sabia que em volia de dicar a alguna cosa relacionada amb ciències de la salut, tot i que algunes assignatures del social també m'haguessin pogut semblar interessants. Un consell de cara a selectivitat és que intenteu elegir bé les assignatures que fareu a la fase general i altres que ponderin per tal de sumar el màxim possible.

Cap a quina universitat et vas encaminar?

Ciències biomèdiques és una carrera relativament nova, no la fan a moltes universitats a Espanya. Les millors en l'àmbit d'investigació es troben a Catalunya, amb la UAB i UB al capdavant. Per tema de comoditat, vaig escollir la universitat de Barcelona (UB), més concretament la facultat de biologia. El grau a la UB, a més, ofereix la possibilitat de fer algunes assignatures a l'hospital clínic, un dels més importants del país.

Quines diferències hi ha entre la universitat i l'institut?

La universitat t'obliga a ser més independent, responsable i indirectament, més constant. No es passa llista (si no són pràctiques o seminaris), no hi ha deures (a banda de llegir algun article o fer algun qüestionari online de tant en tant) i el professor no es sabrà el teu nom.

Així, la principal diferència entre universitat i institut és la relació alumnes-professor. Dependent de la universitat la relació és més o menys estreta. En el meu cas però, ens trobem en classes de 80 persones, en les que el professor arriba, dona la classe i sen va. Tot i així, tenen horaris de tutoria, i (quasi) sempre contesten si els hi envies un mail.

L'altra gran diferència és el temari que s'imparteix i com s'avalua. El temari és infinitament més llarg, molts professors van a tema cada dos o tres dies i no hi ha examen cada un o dos temes, es fa un final que recull tot el que s'ha explicat durant el curs (si tens sort, hi ha algun examen parcial i si tens moltíssima sort, aquest parcial elimina matèria). La immensa majoria dels exàmens que es fan són tipus test, de 4 opcions i cada pregunta errònia descompta 0,33. En alguns casos pot haver-hi preguntes curtes, però es deixen de banda els típics exàmens llarguíssims de redactar.

Compaginar temps lliure?

Qui vol, pot. Sempre hi ha setmanes de pràctiques que estàs al laboratori de 15 a 19 de la tarda, però normalment hi ha dos grups per curs al grau: un de matins i un de tardes. Tot i que estiguem acostumats a anar a classe pels matins, molta gent que fa tardes ha pogut compaginar la seva vida amb l'horari acadèmic, va a esmorzar amb els amics enlloc d'anar a berenar, va al gimnàs pel matí i, sobretot, si surt de festa no perd classe.

Jo estic al tercer curs i no he tengut problemes per compaginar el meu temps lliure. Vaig al gimnàs i estic estudiant francès a l'escola d'idiomes i encara així tenc temps d'organitzar-me be i anar fer alguna cosa per la ciutat. La qüestió és aquesta, organitzar-

-me be i anar fer alguna cosa per la ciutat. La qüestió és aquesta, organitzar-se bé tot i que costi al principi.

L'altre cara de la moneda són les èpoques d'exàmens, els estudiants universitaris tenen 10 mesos a l'any, al gener i al juny no es viu, s'estudia.

En què consisteix el teu grau i perquè ho vas escollir?

“Biomedicina és molt més fàcil que Medicina” – No “Biomedicina és com Medicina, però amb alguna assignatura de biologia” – Tampoc Ciències biomèdiques té a veure amb la medicina però no tant com es pensa. No tractem amb pacients directament ni el nostre principal lloc de treball és l'hospital. La màxima dels metges és tractar als pacients, en canvi els “biometges” volen saber el perquè de les malalties per tal de trobar noves tècniques de diagnòstic i noves vies de tractament. Sincerament, jo no sabia que fer. A segon de Batxillerat m'agradaven pràcticament totes les assignatures, però sabia que el que més m'inquietava era la biologia. Com funciona el cos humà, alteracions i malalties que es poden afectar i com es transmeten aquestes. Al març vaig anar a la fira de les universitats a Barcelona i entre els graus que més em van interessar vaig escollir Biomedicina. Era un grau relativament nou que no anava directament a curar la malaltia com la Medicina ni se centrava en l'elaboració de fàrmacs com fa la Farmàcia, sinó que pretén comprendre la progressió del càncer, com afecten determinats patògens al nostre organisme o a nivell més general, la biodiversitat humana arreu del món.

Pis o residència d'estudiants?

El dos primers anys vaig estar a residència, concretament al Col·legi Major Sant Jordi. Estudio a la facultat de Biologia de la UB i aquest col·legi major està a 15 minuts a peu.

Hi viuen unes 180 persones, cosa que va fer que fos molt fàcil conèixer gent nova, la majoria estàvem en la mateixa situació.

A part del punt de diversió i oci que tenen els col·legis majors i residències, els trobo un punt clau al moment de facilitar l'adaptació de l'alumne, és com viure a un hotel però amb amics.

Actualment, visc a un pis amb tres companys de la residència. No se'ns ha fet tan difícil com si haguéssim entrat a un pis a primer de carrera.

Et vas adaptar bé doncs, al canvi?

Tots els inicis són difícils. Surts de la teva illa, no estan els teus pares, no coneixes a ningú a la residència ni a la facultat, a finals de setembre hi ha les novatades tant a la residència com a la facultat. Passat el primer mes i mig, tot va a millor, fas el teu grupet a la resi i a la universitat, vas coneixent poc a poc als teus companys i et passen els apunts d'anys anteriors de la facultat. La veritat és que personalment no em va costar adaptar-me a la nova vida, vaig tenir sort tant a la residència com a la universitat.

Quan tens 18 anys, anar a viure a Barcelona és tota una aventura que s'ha d'aprofitar.

Quins són els teus plans de futur?

Actualment, en la majoria dels casos en acabar el grau cal estudiar un Màster per tal d'especialitzar-se. El principal destí dels estudiants de Ciències Biomèdiques és la investigació, creació de nous fàrmacs, millora de tècniques de diagnòstic i investigació del perquè de les malalties.

A mi m'agradaria enfocar el meu futur més cap a l'empresa, hi ha Màsters de Gestió d'empreses farmacèutiques, que estan dedicats a persones que estudien ciències però que volen endinsar-se en el món empresarial. Considero que serà enriquidor tocar diferents rames d'estudis tant ciències com empresarials a més, la meua carrera ja és concreta, crec que especialitzar-se encara més fent Màsters en investigació de determinades proteïnes, en alguna malaltia concreta o estudi d'alguns patògens és tancar-se possibles futures sortides laborals. quant a investigació.

Quins consells donaries als estudiants de batxillerat La selectivitat és un paseo si has treballat durant segon. Heu estat fent exàmens de selectivitat de tota Espanya durant el curs i sabeu com s'ha d'afrontar un examen així.

Parleu amb els professors que teniu ara. Penseu que són persones que han estudiat una carrera i ara volen que feu el mateix, tenen un poc més d'experiència que vosaltres i segur que vos ajudaran en tot el que puguin, amb selectivitat també. Pregunteu-los qualsevol dubte que tingueu, sobretot aprofiteu-los.

Aneu on aneu, serà una experiència inoblidable. Estudiar medicina a Lleida si no vos han agafat al clínic a Barcelona no es la fi del món. Coneixereu a gent increïble i en el pitjor dels casos podeu demanar trasllat d'expedient al segon semestre o al segon curs.

No tingueu por d'equivocar-vos. No tothom sap que estudiar quan acaba segon de Batxillerat. És una de les decisions més importants que dirigiran el camí de la vostra vida, així que si voleu canviar de carrera al segon any, feu-ho sense por.

Sobretot, gaudiu.

De festa a la Residència

*Inès Manuel Soriano
Víctor Manuel Mínguez*

Pràctiques al laboratori

A **m**
o
r

fugit

Eran dos almas inseparables, eran dos almas complementarias; eran dos almas que, sin quererlo, dañaban todo aquello que las hacía amarse. El sueño empezó con las luces titilantes sobre sus cabezas, y la suave música bailando por sus seres, invitando a los cuerpos a moverse. Tenían mil deseos que cumplir, mil libertades que perseguir, mil vidas que vivir, pero lo dieron todo por los ojos que se encontraron. En sintonía perfecta, se dijeron. Decidieron unirse, decidieron sacrificarse, decidieron dedicarse, en definitiva, decidieron amarse. ¿O fue el amor quien decidió por ellos? Desde luego la belleza de las promesas era atrayente. Para cuando se dieron cuenta, sus vidas estaban tan estrechamente entrelazadas que no podían ni tan solo moverse.

Recordaron entonces los sueños de libertad, y cayeron en la realidad con fuerza. Las letras y notas de las canciones se borraban al paso del tiempo, el compás imparable de la vida. Y no tenían más opción que seguir bailando a su ritmo o tropezarían. La fuerza que antes les unía, ejercía ahora una presión destructiva que tallaba los brotes de felicidad a su paso. Se dieron cuenta entonces de que habían sido vilmente engañados por los sentidos. La artera juventud les había embaucado con sus insinuantes balanceos, escondiéndolos entre los pliegues de su vestido, y la melodiosa Fortuna les había tendido unas manos huesudas con guantes bordados de oro

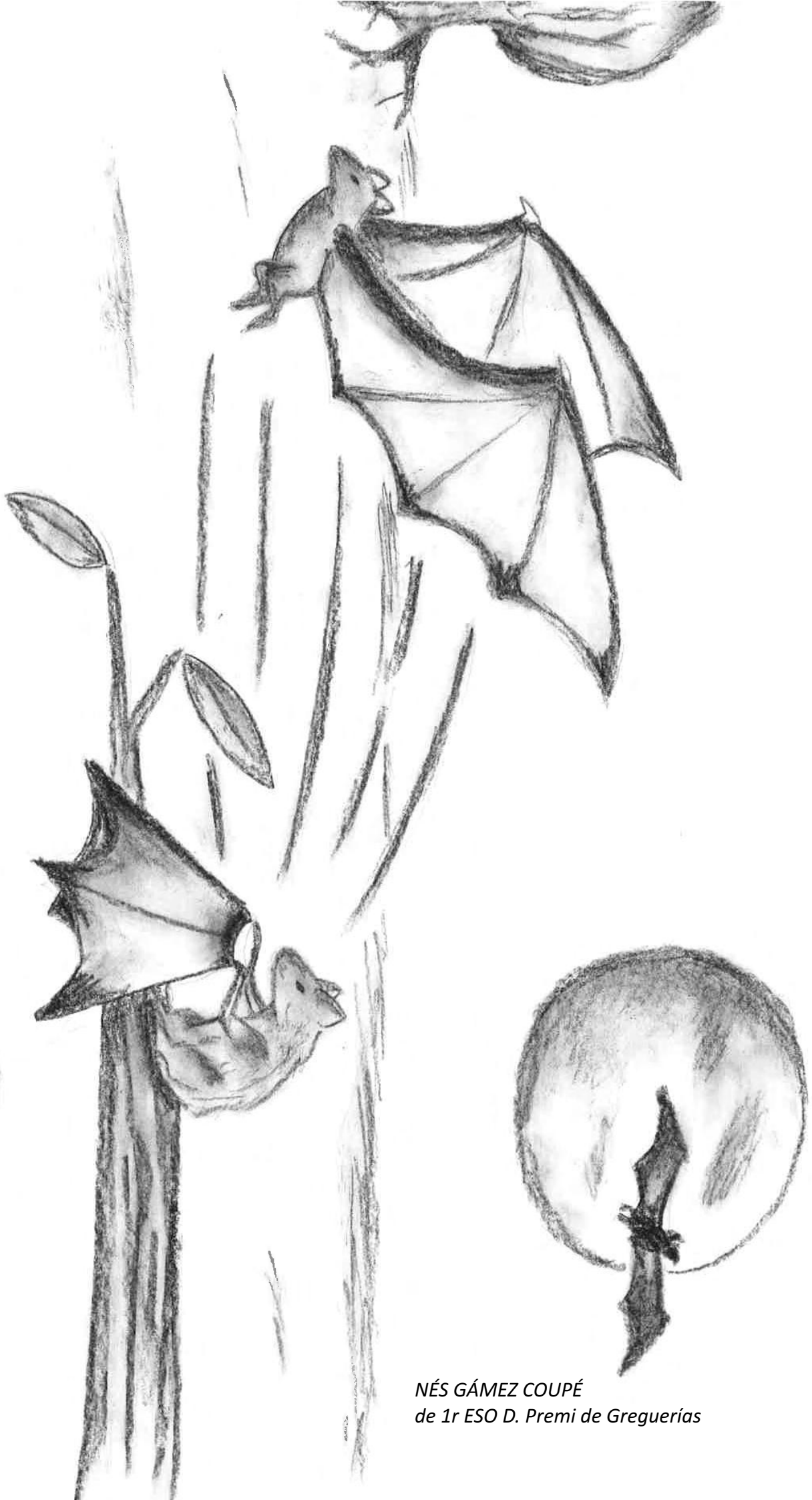
Pero el tiempo no es el único que avanza, la tinta no es la única que escribe y las tijeras no son las únicas que cortan.

Ana Cabrera 1r BATX B. Premi de Fotorrelato, categoria C

Un curs d'emocions i d'aprenentatge

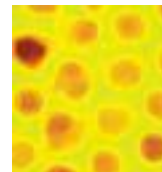

"El murciélago vuela con las alas puestas"

NÉS GÁMEZ COUPÉ
de 1r ESO D. Premi de Greguerías

Departament d'EF

Un any més, els professors del departament d'educació física, intenten que els alumnes del centre adquireixin l'hàbit de realitzar activitat física per aquest motiu fem el possible per a què els nostres alumnes puguin experimentar un ampli ventall d'activitats. Així durant aquest curs els al·lots i al·lotes del centre han participat en promocions esportives de: voleibol, tennis taula, kick boxing, bàdminton, parkour, beisbol, lluita olímpica i rugbi tag.

Els alumnes de 1r Batxillerat ens estan sorprenent amb la seva creativitat i qualitat en la realització de classes dirigides per ells mateixos com per exemple: zumba, ioga, pilates, GAP, militar training, cross fit, boxa, aerobí, body pump, etc.

A més, com a activitats extraescolars a fora de l'IES hem anat a patinar sobre gel amb 4t d'ESO i 1r de batxillerat, també amb els 1r de Batxillerat hem anat a esquiar a l'estació d'esquí d'Espot. A aquestes dues activitats han gaudit molt i també han après a interaccionar amb un medi poc habitual per a nosaltres.

Ens sentim també molt orgullosos amb l'organització, participació i resultats de la Cursa Solidària Save the Children, on aquest any hem batut el rècord de recaptació. Ens complau molt que gràcies al nostre esforç els nens i

nenes d'Etiòpia viuran un poc millor. Continuarem treballant en aquest camí, ja que sa Colomina és un centre molt solidari.

A més, hem competit i hem fet nous amics participant en diades amb altres centres, com és el cas dels 1r d'ESO, els quals es traslladaren a jugar a voleibol al pavelló d'es Viver, així com a la competició de rugbi tag de Can Misses, que ja es tradició al nostre centre i la qual omple cada any la nostra prestatgeria de valuosos trofeus.

També ens agradaria destacar la lliga de pati, on els nostres alumnes formen equips de futbol i voleibol. Juguen entre ells i s'ho prenen molt seriosament, ja que quan s'atraca el final, sembla que s'està jugant la final de la Champions League.

Organitzem moltes activitats el dia del Centre, com: un torneig de tennis taula, un torneig de beisbol, el club de la lluita i la disputadíssima competició de voleibol on l'equip que guanya, té l'honor de poder jugar contra l'equip de professors d'educació física. Veurem si aquest any aconseguim guanyar-nos!

A final del curs passat vàrem iniciar sortides a la mar on poguérem explorar totes les possibilitats que les nostres platges i cales ens ofereixen. Vàrem aprendre a navegar en kayak, paddle surf, també jugàrem junts a pales i volei platja al final de Platja d'en Bossa. Pensem repetir

aquesta activitat amb el grup de 4t d'ESO també a aquest any, ja que varem gaudir i aprendre molt.

L'organització de totes aquestes activitats suposa molta feina, que fem amb molt de gust doncs el nostre objectiu principal com a docents d'educació física és que l'activitat física i l'esport formi part de la vida dels nostres alumnes i gaudeixin en la seva realització.

+ POESIA SI US PLAU

Podem fer-ho

Avui no diguis que no vas dormir
no culpis els altres del que no vas fer ahir.
Us estic escrivint des del futur
no es gens bonic és mes obscur
el planeta a la merda se va
i tot això per no reciclar.
Som els amos del nostre destí
podem evitar que el món sigui destruït
també podem salvar moltes vides
però alguns humans som uns suïcides
perquè li estam donant cops a la terra
que ara mateix es fràgil com una gerra

Alejandro Jiménez Perea
2d'ESO D

El que jo seria per tu

Si jo fos astronauta et regalaria la lluna,
si jo fos cantant et dedicaria totes les cançons,
si jo fos fruiter et regalaria una pruna.
Si jo fos meravellós et donaria el meu cor.

Carlos Ortiz i Kike Calderón
2n d'ESO B

La Nit

Sempre de nit, que fa mal al cor,
com una estrella, la lluna amb ella.
La nit fa la lluna, damunt la llacuna.
Amb l'aurora que de tot fa i no plora,
d'una estrella que va cap a ella,
d'una llum que de nit va cap a l'estrella.

Gabriel Ortega Rodríguez
2n d'ESO D

El nen

Els seus ulls blaus com el mar,
les seves galtes rosades,
i amb les seves mirades
ella li va dir belles paraules.

Tan afectuós com un ós
tan valent com un ocell,
per molt que ho faig,
cada dia m'enamoro més d'ell.

L'amant de la pizza 2.0
2.ESO

Les estacions

Les flors floreixen al matí,
El vent unfla els nuvolins
La primavera és propera
Quines ganes de raigs per la meva esquena!

Somriures per tots llocs,
Carícies per tot el cos
Estiu, estiu et meravellós!

Carla Caparrós
2n d'ESO B

Si jo fos escriptor

Si jo fos novel·lista
alegraria la teva vista;

Si jo fos periodista
només a tu et faria una entrevista.

Si jo fos professor
posaria mil positius al teu amor.

Si jo fos Jesucrist
no hem faria falta tres dies per ressuscitar
perquè només en el primer
ja m'has enamorat.

Si jo fos lladre
robaria el millor
perquè em prenguessis el teu cor.

Si jo fos pagès
llauraria per a tu el cel.

Si t'has llegit aquest poema fins al final
segur que us ha agradat

Daniel Portas 2n d'ESO.B
Àlex Venegas 2n d'ESO.B

Si jo fos un panda

Si jo fos un astronauta, et tocaria una cançó amb
flauta.

Si jo fos llaurador, treballaria per tu amb tot el meu
cor.

Si jo fos carter, t'entregaria el meu cor dins d'un so-
bret.

Si jo fos un PANDA, tocaria cançons per tu a una
banda.

Ingrid de Lima i Lucía Muriana , 2n d'ESO B.

La transformació

A l'hivern fa fred
A l'estiu fa calor
però al món no hi ha res
per a la transformació dels climes
això pot canviar al moment de l'estiu
o de l'hivern
No es pot canviar fins a la nostra primavera

Imad El Foual
2n d'ESO B

Si jo fos romàntic

Si jo fos professor t'aprovaria
Si jo fos un tipex t'esborraria els errors de la
teva vida
Si jo fos un altaveu escoltaria la teva veu
Si jo fos un cable estaria connectat a tu tot el
dia

David Safar i Antonio Bugnar

2n d'ESOB

Si jo fos

Si jo fos mariner
navegaria pel món sencer,
si jo fos bomber apagaria el sol;
Si jo fos lladre d'amor,
robaria tot el teu cor;
Si jo fos escriptor t'escriuria
una carta d'amor.

Absalon Santiago Moreno,
Anais Izquierdo Arroyo i
Gisela De Sousa Molina.
2n d'ESO B

Si jo volgués

Si jo volgués ser astronauta
em faria una nau de llaunes.
Però com no tinc diners.
em plantaré un patater
i d'això viuré humilment.
Això no vol dir que de les patates em cansi
i tot pot ser que em compri un impermeable per fer
una font d'aigua potable
i no remullar-me .

Kike Calderón 2n d'ESO B

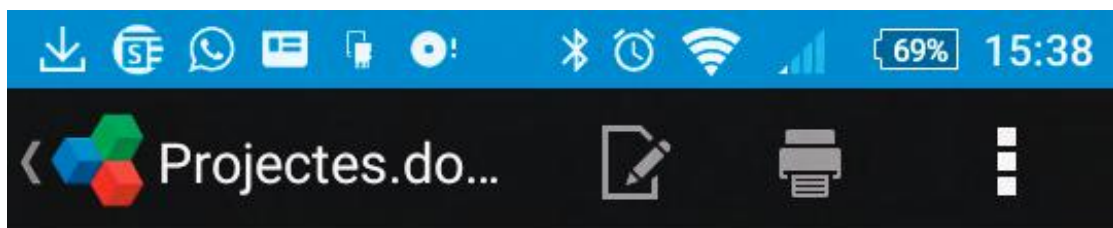

Sentencia

Mi ex mujer estaba cansada de mí. No sabíamos qué hacíamos, simplemente estábamos sentados uno enfrente del otro. No sabía qué podía pensar, pero supongo que lo mismo que yo. Qué narices hacer. A la media hora parece que tuvo una idea y se levantó hacia la cocina, cogió unas tijeras y las deslizó sobre la mesa hacia mí, lanzándome una pícara y sucia mirada. Entendí lo que quería decirme, y simplemente me levanté e hice aquello que tenía que hacer. Ella observó desde atrás y me ayudó. Después de ello, mi ex mujer me besó apasionadamente, me abrazó y cogió el teléfono apenada.

En el juicio sobre el asesinato de nuestro hijo de 18 meses, los dos nos declaramos inocentes. Todo quedó como un accidente fortuito. Ya no teníamos nada que nos uniera y podíamos volver a empezar.

Virginia Castillo. Premi de **Fotorrelato**, categoria B

Projectes.

Aquest any un gran nombre de professorat del Centre, ens hem estat preparant per treballar per projectes, després d'un llarg curs, hem aconseguit, canviar la metodologia i ajuntar-nos assignatures que en principi no tenen molt en comú però si busquen un mateix objectiu, el millor pels seus alumnes.

Aquest ha estat el cas d'Anglès, Geografia i història i Educació física.

Amb aquest projecte hem aconseguit fer que els nostres alumnes de primer de l'ESO, (treballant en petits grups i amb un rol prèviament establert), coneguin com ha evolucionat el joc al llarg de la Història, fent un recorregut per diferents períodes i civilitzacions de la mà de Lourdes i de Pepita. En anglès, han après a quins jocs jugaven els seus avis i pares gràcies a entrevistes i enquestes als seus progenitors utilitzant la llengua estrangera i sota la supervisió de Toñi, Teresa, Desiré i Raquel. En educació física han hagut de posar-se d'acord per decidir a quins jocs els agradaria jugar amb la ajuda de tots els profes d'EF...

El resultat d'aquesta feina ha estat una gran quantitat de jocs, fent un recorregut important al llarg de la història i arribant fins l'actualitat. Jocs que s'han posat en pràctica a les sessions d'educació física i que han traspassat els límits del institut, ja que els alumnes de 1r A, han exercit de professors per un dia, fent jugar als nens de tercer de primària a l'escola de Sa Bodega. Finalitzant així un projecte que a la majoria ens ha donat molta feina i moltes alegries.

EL PERRO EN EL PESEBRE

Un perro que buscaba un lugar mejor donde dormir se acercó en el heno de un pesebre.
«¿Qué dormiré a las mil maravillas?» se dijo.
Pero al perro solo entraron al establo los bueyes, que llevaban todo el día trabajando y tenían ganas de cenar. Cuando vieron al perro en su comedero, no tuvieron más remedio que desparecerlo.
- ¿Te importaría salir de ahí? le dijeron - llevamos todo el día arando la tierra y tenemos hambre.
A pesar de lo educados que eran los bueyes, el perro respondió con amenazas. Mostró sus afilados colmillos y empezó a gruñir con tanta fuerza que parecía que el pesebre empezaría lleno de huesos succulentos y pedacitos de carne.
- ¡Eres un egoísta! - exclamó al fin uno de los bueyes, alejándose del perro - No te comes el heno, porque no te gusta, ni nos dejas probarlo nosotros, que lo necesitamos para vivir.

En los meques o los densos
lo que no puedes disfrutar.

Laila Martínez Carrasco

El lleó i el ratolí

Una vegada hi havia un ratolí que va sortir del cau amb el seu timbal, i anava gent soroll pel bosc, allí hi havia un lleó dormint. El soroll que feia el ratolí amb el seu timbal, va despertar l'enorme lleó. El lleó en despertar-se va veure el ratolí i se'l volia menjar.

- Si us plau, lleó, deixam anar. Potser un dia em necessitaràs. Digué el ratolí.

El lleó li va contestar:

- Com vols que et necessiti a tu, tan remenut com ets?

- Et prometo que algun dia, quan em necessitis, jo t'ajudaré. (respongué el ratolí).

El lleó compadit de veure allò petit al seu davant, el va deixar anar.

-2C-

Luca Cardano

Una àguila i Un pagès.

Un pagès es va trobar una àguila que s'havia quedat atrapada en un prany per a ocells. La va veure tan formosa, amb un plomatge tan net, amb unes ales esteses tan enormes, tan plena de joventut i vitalitat, que sen va compadir i la va deixar lliure.

Que ningú no es pensi que l'àguila va ser ingrata amb el seu benefactor, perquè un dia el va veure assegut al costat d'un mur que amenaçava de caure; i, ella tot adonant-se del perill que corria, es va llençar al cap del pagès i li va prendre el barret.

El pagès, sorprès, es va aixecar i va córrer rere l'àguila i el barret; quan ja va ser lluny del mur, l'àguila va deixar anar el barret perquè l'amo l'agafés.

Sara Córdoba Martínez

2nC

El perro y el hueso

Un perro que llevaba un hueso en la boca se asomó a una laguna y vio su propia imagen reflejada en el agua, pero no se dio cuenta de que se estaba mirando a sí mismo.

«Ese perro», pensó, «lleva un hueso más grande que el mío. Y con más carne. ¡Ojalá se lo pudiese quitar! Voy a ladrarle, y seguro que se asustará y echará a correr, con lo que el hueso se le caerá de la boca». Pero cuando el estúpido perro abrió la boca para ladrar, el hueso se le cayó al fondo de la laguna, así que aquel día se quedó sin comer.

No arriesgues lo que tienes por conseguir lo que quieres.

Enhorabona!

Notícies

L'enhonorabona a l'alumna Ana Cabrera Vega, de 1r de batxillerat B, que ha obtingut el 1r premi del I Concurs de Cultura Grecolatina PITYSSAE I.

Enhorabona al nostre alumne de 2n d'ESO, Matheus Moura, Campió d'Espanya de 600 mts. en categoria cadet.

Dimarts dia 27 de febrer de 2017 s'han lliurat els premis Ramon Llull 2017. Des de l'IES Sa Colomina volem felicitar al nostre company i professor, Felip Cirer Costa, per aquest premi.
La nostra enhonorabona!

Des de l'IES Sa Colomina volen donar l'enhonorabona a les nostres alumnes per haver obtingut el Premi al rendiment acadèmic i l'esforç personal, el curs 2015-2016, a l'ESO i a Batxillerat.

1r de Batxillerat

Ana Cabrera, Sara Beatriz Díez, Maria García, Laura Olariaga Inés Riera, Mar Sánchez, Eva María Torres Marta Vila
1r d'ESO

Alba Sanmartín Amalia Carrasco Andrea Torres

El nostre alumne Joaquín Mondejar de 2n de Cicle Formatiu de grau mitjà començarà la seva estada de pràctiques formatives a Finlàndia (Kotka) dins el Programa Erasmus+, del 25/04 al 29/05. L'ha acompanyat la primera setmana de les pràctiques formatives el nostre professor de cicles formatius Jordi Munar.
Let's clean up, Europe

La Comissió de medi ambient ha participat en l'activitat que es realitza a nivell europeu "Let's clean up, Europe", col·laborant en la neteja de la platja de Talamanca. Tot i trobar la platja prou neta, van recollir 16 kg de brutícia, destacant considerablement la quantitat de llosques de cigarrets trobades.

La CMA, per tal de conscienciar sobre el soroll que es produeix en el centre, ha gravat una sortida al pati en un dia normal, i un altre amb silenci. Per aquest dia del silenci ens vam posar d'acord amb tot l'alumnat, per sorprendre a la resta del professorat. El muntatge l'han fet dues alumnes de 1r de batxillerat,

na Miren García Torres i na Sabina Higuera Prats, a les quals els hi estam molt agraïts.

"Fes-te PRO", és una iniciativa innovadora per promocionar la Formació Professional.

Esdeveniment per donar a conèixer a l'alumnat de 3r, 4rt d'ESO i 1r Bat la Formació Professional. Durant una hora i mitja l'alumnat visitant podrà participar a les activitats per adquirir habilitats professionals dissenyades per cada una de les famílies professionals participants a l'esdeveniment de promoció de l'FP.

El Centre estarà en el "FES-TE PRO Eivissa 2017" els dies 3, 4 i 5 de maig, en l'hipòdrom de Sant Rafael, informant de l'oferta formativa de la família professional d'Informàtica i comunicacions per al pròxim curs 2017/2018.

Sergio Carrasco, professor del cicle formatiu de grau mitjà, va assistir a un JOB SHADOWING del 4 al 6 d'abril en Turku (Finlàndia), que tractava sobre "Computing & Communications (IFC). Microcomputer Systems and Networks".

El 10 de febrer va tenir lloc una trobada amb antic alumnat del centre per tal que contessin la seva experiència dins l'etapa educativa que van cursar a Sa Colomina. Els alumnes d'FP Bàsica han pogut fer-los preguntes sobre el seu pas pel PQPI o l'etapa d'FP.

Els participants han estat: - Antonio Castellano: Alumne de PQPI el 2013-2014. Actualment compagina la feina a una empresa del sector amb la formació al centre on cursa Grau Mitjà.- Diego Méndez: Alumne PQPI 2010-2011 que va continuar fins a Grau Superior. Actualment és autònom.- Óscar Mateos: treballa a APP Informàtica i ha cursat la FP al nostre centre. A més, li van concedir el Premi Extraordinari d'FP l'any passat pel seu expedient. Lliurament del Premi.

Save the children 2016 Etiòpia

Gràcies a tots els participants i col·laboradors. Recaptació rècord: 1290 €! Enhorabona!

La Comissió de convivència ha organitzat unes xerrades adreçades a 1r d'ESO, impartides per la professora Trini Más, del Departament d'Orientació, per tal de conscienciar al nostre alumnat sobre la importància de respectar les diferències.

El dissabte 10 de juny, les nostres alumnes, finalistes en el concurs "Ni un foc al bosc" varen recollir el premi en el recinte de Sa Coma, on varen poder conèixer algunes de les eines que hi ha per extingir incendis forestals.

Les alumnes són: CARLA TORRES CABELLO, de 1r ESO B, guanyadora de la categoria postals del municipi d'Eivissa.

Finalistes: MARIA CALBET, de 1r ESO A AMALIA CARRASCO, de 1r ESO D

NOELIA CEA, de 1r ESO D

INÉS GÁMEZ, de 1r ESO D

JEHAN BOUAZIZ, de 1r ESO E

Les postals guanyadores es repartiran per diferents locals de l'illa, per tal de conscienciar de la importància de la prevenció dels incendis forestals.

La violència a l'esport base

“El primer que vostès han de saber és que el seu fill segurament no arribi a ser professional”. És la frase amb què normalment començava la primera xerrada davant els pares i mares de jugadors al club que presidia. Pot parèixer un poc, però crec que és necessari deixar les coses clares des del primer moment.

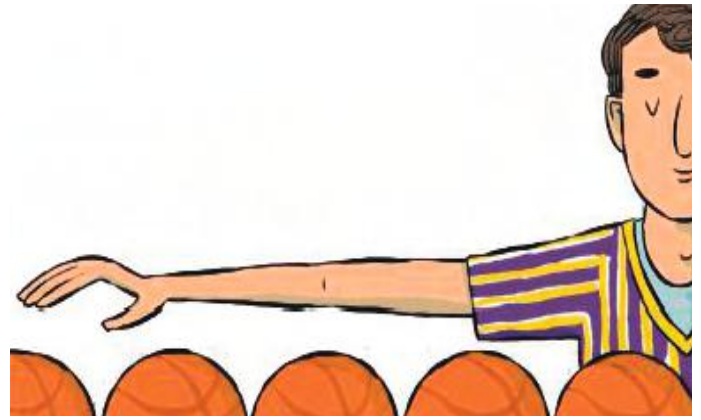
Tothom s'ha posat les mans al cap amb tot el que ha succeït aquestes darreres setmanes arran d'un vídeo viral d'un partit de futbol infantil a Mallorca. Sincerament, és culpa de tots els agents que envoltem als esportistes, sobretot els més joves.

Cal destacar que l'objectiu d'un bon grapat de clubs és donar més importància a la victòria que als valors esportius i educatius que poden transmetre als jugadors i jugadores. A vegades, tristament, val més guanyar 1-0 i que els jugadors no tan bons juguin menys, que empatar 1-1 i que tots juguin relativament el mateix. Gran error.

Seguidament queda xerrar dels entrenadors. L'ànsia competitiva, de vegades, fa deixar de costat tot el que podem ensenyar-les on es pot destacar aspectes com la companyonia, la positivitat, l'educació o el respecte. És difícil assimilar com un “entrenador” deixa fora de la convocatòria del partit contra el líder a un jugador o jugadora d'onze anys perquè és més fluix que els companys.

En aquesta línia també és prou aberrant veure marcadors tan engruixats a l'esport base. Sense anar molt lluny, he pogut veure a Balears resultats com 15-0 a un partit de futbol o 67-12 a un partit de bàsquet. Gran part de la culpa és d'aquesta competitivitat infame que envolta als adults i transmetem als nostres clubs, equips, jugadors o fills.

Per últim, m'agradaria xerrar dels pares i mares. No tots, seria imperdonable ficar a tots al mateix sac. Alguns pares es dediquen a motivar als nins i nines de manera sobrenatural, s'il·lusionen o s'enfaden més que els fills per guanyar o perdre un partit. Penseu que un nin de 7 anys al cap de quatre dies se'n recorda que ha perdut per golejada? No patiu, Sempre hi ha el típic pare per recordar-li-ho o per dir-li que si fica un gol al pròxim partit, li donarà 5

euros per passar la setmana.

No s'adonen que, per estadística, només un de cada 10.000 jugadors de futbol arriba a ser professional, dels quals un de cada 1.000 arriba a jugar a una de les deu millors lligues del món. Alguns pares no pareixen tenir clar aquestes dades.

Dins els problemes també afegiria l'insult gratuït, un acte del qual la societat s'ha fet immune. Escoltar una paraula malsonant contra algú que no coneixem és, per desgràcia, d'allò més habitual a la nostra societat. Imagineu-vos en un camp de futbol on un jutge esportiu ha de decidir l'avenir del partit en una dècima de segon.

Que no s'oblidi que la intenció primordial de l'esport base és la diversió de l'esportista, seguit de l'aprenentatge de valors esportius i educatius. Tots hem de donar una passa cap endavant i fer de la violència un acte caigut a l'oblit.

Alberto Lahoz

*“Molt diré callant en aquest poema. Que el silenci s’emporti la paraula a la profunditat”
Joan Brossa*

Entrevista a antics alumnes de Formació Professional

“SI VOLS, POTS”

El passat 10 de febrer van venir a la biblioteca de l'IES Sa Colomina 3 antics alumnes dels cicles de Formació Professional d'informàtica a fer-nos una xerrada sobre el seu pas i experiència personal pel nostre centre.

- Antonio Castellano: Alumne de PQPI que després de les pràctiques es va quedar a treballar en l'empresa. Li van fer contracte laboral i, a la tarda, ve al centre a fer el Grau Mitjà.

- Diego Méndez: Alumne PQPI i que va continuar fins a Grau Superior. Actualment fa alguna feina d'autònom dins el món la informàtica.

- Óscar Mateos: Treballa a APP i ha cursat tota la FP al nostre centre. A més li van concedir el Premi Extraordinari d'FP l'any passat pel seu bon expedient .

Explicau-nos, a mode d'introducció, la vostra experiència i el vostre pas pel nostre centre.

Óscar Mateos : “Jo vaig deixar d'estudiar als 15-16 anys, i no va ser perquè se'm donaven malament els estudis; un dels motius principals van ser les poques ganes de fer-ho; I com vaig tenir l'oportunitat de començar a treballar, no la vaig rebutjar i vas deixar d'estudiar. Vaig començar a treballar de lampista, obra, repartiment i vaig acabar amb l'esquena una mica feta pols. Vaig tenir la sort de conèixer a la meva actual parella que em va donar tot el seu suport i en va animar per tornar a estudiar (disseny gràfic, programació web i informàtica)”

~ Avui en dia, per sort, tinc un treball estable i estic fent el que m'agrada, la informàtica ~ Antonio Castellano : “A mi mai em va agradar el fet de posar-me amb un llibre i estar hores davant d'ell intentant quedar-me amb una mica d'aquest mateix, es podria dir que no m'agrada estudiar. Vaig repetir primer de l'ESO i en tercer vaig decidir deixar-ho, perquè no m'anava molt bé; tenia les notes molt baixes i no ho passava bé.

Després de deixar l'ESO em van convèncer per fer un PQPI de perruqueria però no em va agradar tant com vaig creure i vaig tornar a deixar-ho a mig fer. En aquest moment em van comentar que hi havien cursos d'informàtica, alguna cosa que m'atreia més, i em vaig matricular.

En començar, el PQPI d'informàtica, va haver-hi dies que em vaig posar a pensar que què és el què feia ahí; els meus amics estaven ja començant la Universitat i jo seguia aquí. En aquest moment, és quan vaig decidir posar-me les piles i treure-ho tot endavant. Sempre intentava superar-me i superar a tots, sempre que els meus companys treien més nota que jo en alguna àrea, jo mateix em deia que en la pròxima havia de ser el millor.”

~ Aquest mateix any vaig aconseguir treure-ho tot com em vaig prometre i vaig anar a les pràctiques, i només acabar-les, em van cridar per treballar en l'empresa que vaig estar.~

Diego Méndez: Quan tenia 14-15 vaig començar a ser molt rebel i en aquest moment no veia les coses molt clares. Vaig començar a anar malament a les classes, no tenia ganes d'estudiar, i als 15-16 vaig començar a tenir problemes a casa amb els meus pares i la meva família. A partir d'aquí, vaig deixar l'institut i em sentia “super bé”. Pensava que com havia deixat l'institut, no hauria d'estudiar, ni fer deures, ni fer res. Però em vaig adonar que podria fer poques coses sense estudis ni res. Vaig estar un any treballant en una obra i no us podeu imaginar el què és que et paguin molt poc per treballar de sol a sol i que et tractin molt mal. No estàs fent el que t'agrada, no t'omple, és temps perdut, En aquest moment; vaig pensar que no volia seguir així, que volia fer alguna cosa amb la meva vida. Doncs, vaig començar a buscar i a pensar en alguna cosa que m'agradaria fer que em diverteixi. Vaig pensar que el que més m'agradaria treballar seria en els ordinadors, perquè sempre m'havia agradat trastejar molt amb els ordinadors, desmuntar-los i muntar-los; m'agradava arreglar-los i així va ser com vaig arribar a un grau mitjà d'informàtica. Havia de fer un prova d'accés i necessitava els títols de l'ESO; tenia molta por a no passar les proves; però finalment ho vaig aconseguir....i aquí estic.

Com us van anar les pràctiques, vai notar que us faltava una mica d'aprenentatge relacionat amb el que us havien ensenyat?

- Antonio: El nivell que els professors us ensenyen és equivalent al que us aneu a trobar en les pràctiques, pot ser que algunes coses no et passin pel cap per molt que hagi canviat peces, per més que et preguntes per què no encén... però, en general, no diràs mai: "estic perdut"; sempre està el tècnic que es troba al teu costat per ajudar-te amb qual-sevol cosa.

T'agrada la manera d'aprenentatge de FP?

- Antonio: En principi no hi ha hagut pegues per aquesta part; els professors que hem tingut, almenys, en grau mitjà s'han portat bé amb nosaltres, sempre se'ls ha notat que saben més que tu, que poden aportar més que tu i que ens resolen tots els dubtes. Motivació mai ens ha faltat, ni per part dels professors.

Vas entrar en PQPI per interès propi o per obligació?

- Diego: Al principi no volia estudiar, hi havien problemes amb els pares, vaig deixar l'institut i per la meua part estava molt content; em deia: "què guai que hagi deixat l'institut". Un dia em vaig posar a pensar què volia ser en el meu futur, perquè jo no volia això tota la vida. Des de petit m'agradava trastejar els ordinadors i això era el què m'agradava i em vaig posar a pensar: "què faria de franc?". La resposta va ser clara: "vull ser informàtic".

Alguna anècdota per explicar en els anys d'estudiant en l'institut?

- Diego / Óscar: L'anècdota que us puc dir és acabar el recorregut amb els teus companys. T'acabes fent molt amic d'alguns i comences a fer un cercle d'amics en general i de la mateixa branca perquè hem estudiat tots el mateix.

Antonio, t'és molt difícil treballar i al mateix temps fer el grau mitjà?

- És molt dur treballar i estudiar al mateix temps; les primeres setmanes comences a notar el cansament acumulat i has de buscar una solució i arribes a la conclusió que és més important estudiar i acabes deixant de treballar i comences a estudiar.

Óscar, com vas arribar a obtenir el premi?- Óscar: Clarament no m'ho van regalar, no l'hi regalen a ningú; ho vaig aconseguir amb molt esforç, estudiant molt perquè aquí no et regalen gens i si vols alguna cosa, has d'esforçar-te.

Agraïm a Diego, Óscar i Antonio per la seva col·laboració i assistència al centre i per venir a donar-nos aquesta xerrada.

Article realitzat per:

Julián Nieto Herraiz (FP Bàsica 2).

José Ramón Maldonado Fernández (FP Bàsica 1).

Houssan Hissen (FP Bàsica 1).

Alan Gómez. (FP Bàsica 2).

Un estel eivissenc al cel atenenc

Com molts de valtros sabeu, fa anys que l'Orient Mitjà pateix una situació de gran turbulència. Síria, per exemple, es troba immersa en una llarga guerra civil, i milers de persones d'aquest país i d'altres veïns, que també es troben en situació d'instabilitat, fugen cap a Europa buscant seguretat i un futur millor. Això ha provocat una crisi migratòria de grans proporcions, i l'any passat eren contínues les notícies que ens mostraven el drama dels refugiats que es llançaven a la mar des de Turquia intentant arribar a Grècia com a primera passa cap a una nova vida.

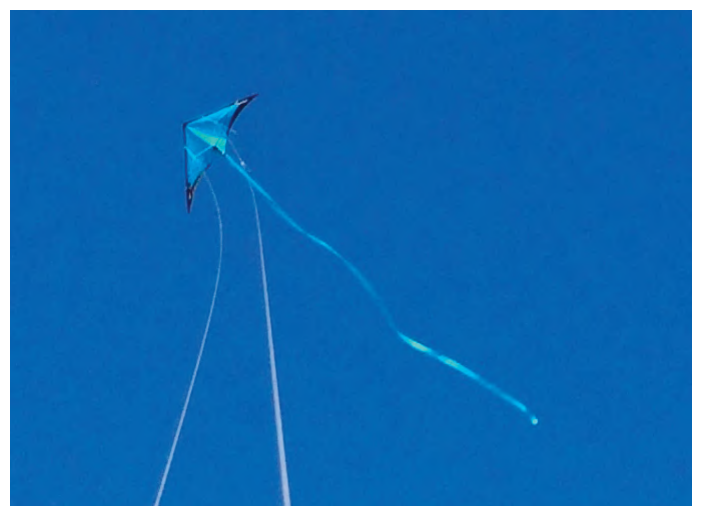
Mogut per aquestes imatges i per les ganes de col·laborar d'alguna manera, vaig decidir passar la Setmana Santa de 2016 a Grècia com a voluntari. El primer que havia de fer era trobar alguna ONG implantada sobre el terreny; jo era soci d'ACNUR (Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats), però aquesta organització només accepta voluntariats de llarga durada. Vaig decidir cercar ONG's que es dediquessin al rescat a la mar perquè tinc titulacions nàutiques i també alguna formació en primers auxilis, i d'aquesta manera vaig acabar a la pàgina de la Boat Refugee Foundation, una ONG neerlandesa.

Després d'unes poques gestions em van dir que m'acceptaven com a voluntari i que em destinaven a l'illa de Leros. Aquesta illa grega està molt prop de la costa turca (tant com Santa Eulària de Formentera) i per aquest motiu rebia un important flux diari de refugiats.

Com a enamorat de la cultura grega i del seu poble, per a mi va ser molt emocionant tornar a Atenes. Grècia també estava passant una crisi molt dura i això suposava per a mi un doble incentiu per fer aquest voluntariat. La meua simpatia pels grecs encara s'havia vist més accentuada per l'admirable tarannà amb què havien afrontat la crisi migratòria malgrat les seves pròpies mancances i el matractament a què els sotmetien diferents organismes internacionals. Però aquesta és una altra història.

Al dia següent de la meua arribada a Atenes vaig agafar un altre avió per arribar a l'illa de Leros, però una vegada allà em va sorprendre la poca quantitat de refugiats que hi havia al centre d'acollida. El motiu: dos o tres dies abans Turquia havia arribat a un vergonyant acord econòmic amb la Unió Europea per acceptar la devolució de tots els refugiats que arribessin a les costes gregues. D'aquesta manera es pretenia aturar el seu flux cap a occident, i de fet es va aconseguir l'objectiu perquè els refugiats ja no volien arriscar una perillosa (sovint mortal) travessia marítima si després havien de ser retornats al punt d'origen. Quant als refugiats que ja hi havia a Leros amb anterioritat a aquest acord, havien estat traslladats a Atenes i només quedava una dotzena de menors, perfectament atesos per un nombre superior de voluntaris. Així que vaig demanar permís al meu coordinador i vaig tornar a partir a la nit cap a Atenes, aquesta vegada per mar. Curiosament, era el mateix periple que havien fet els milers de refugiats que havien estat evacuats des de Leros durant els mesos precedents.

Vaig creuar la mar Egea durant la nit i al matí vam atracar a l'històric port del Pireu, a Atenes. Només obrir-se la popa del vaixell, els passatgers vam tenir un primer tast de la magnitud de la crisi humanitària. Davant nostre s'estenien centenars de tendes de campanya. Eren refugiats que, havent estat traslladats des de les seves respectives illes d'arribada, havien optat per acampar tan bon punt havien tocat terra perquè no tenien on anar. El port del Pireu s'havia convertit en un immens campament en què en aquell moment vivien uns sis mil refugiats en condicions penoses.

Va ser en aquest port on vaig desenvolupar bona part del meu voluntariat. Les ONG es repartien la feina, i a la nostra se li va encomanar cuidar dels boixos i entretenir-los. Des d'altres ONG ens deien que era una tasca molt important perquè es tractava d'edats molts sensibles i havíem de contrarestar una greu manca d'atenció i d'estímul. Alguns menors estaven sols...

La majoria dels boixos eren afganesos; n'hi havia també molts de iraquians, refugiats kurds i alguns (pocs) sirians. El motiu d'aquesta distribució era que els sirians eren els únics que podien esgrimir davant les autoritats europees una condició de refugiats de guerra perquè els altres països i ètnies, malgrat trobar-se en situacions de gran inestabilitat i risc, no estaven travessant una guerra "oficial". Per això els sirians aconseguien passar fronteres i anar arribant a altres punts del continent, mentre la resta eren considerats migrants econòmics i quedaven atrapatats a Grècia, sense sortida.

Una cosa que em va sorprendre molt dels refugiats eren els seus trets; moltíssims afganesos tenien la pell clara i el pèl roig; altres (iraquians, sirians) eren rosos o tenien els ulls molt clars. En definitiva, trets que hom associaria a persones no només occidentals, sinó fins i tot nòrdiques.

Tres boixos pintant al campament d'Elliniko

Un altre dels llocs en què vaig desenvolupar la meua acció de voluntariat va ser a l'antic aeroport d'Elliniko. Es tracta d'un aeroport abandonat en què es van instal·lar, també en tendes de campanya, uns tres mil refugiats. Era la nostra primera parada diària, a la qual arribàvem després d'una hora i mitja de metro i autobús. Allà jugàvem amb els boixos, fèiem exercici físic, els ensenyàvem una mica d'an-

glès (naltros a canvi apreníem una mica de farsi, el persa modern) i també els aportàvem una mica de seguretat i disciplina. Els boixos s'acostumaven de seguida als voluntaris nouvinguts, i en breu ens cridaven pel nom en veure'ns arribar, ens agafaven de les mans i ens conduïen a la zona de jocs.

He d'explicar una anècdota que em va marcar. Una d'aquestes dones que venia a parlar amb naltros semblava especialment educada. Era siriana i li vaig demanar a què es dedicava a Síria. Em va dir que era professora de matemàtiques en un institut. Va ser un cop brutal per a mi. Es dedicava exactament al mateix que jo. Senzillament, en la seva vida s'havia creuat una guerra. Em va fer pensar moltíssim; so-

vint veiem els refugiats com persones necessitades o que tenen mancances. No és així: més d'un em va dir que no volia ajuda, que el que volia era llibertat, feina. Dignitat. Són persones tan diverses i capaces com ho podria ser una mostra de veïns d'Eivissa, l'única diferència és que ells estan patint una guerra. De fet, això mateix ens va passar a Espanya fa unes dècades, tot i que molts ho han oblidat. Sé que tot això sona obvi i de fet ja ho havia reflexionat abans d'anar a Grècia, però veure'm cara a cara amb una igual (tot i que vivint una situació tan diferent) va fer que canviés definitivament la meua manera de mirar els refugiats i el seu drama.

Una altra reflexió que vull compartir és sobre la qualitat dels joves que em vaig trobar durant el voluntariat. Sovint sentim discursos despectius sobre els joves: que si no els importa res, que si no estan informats, que si no estan implicats... Doncs bé, a Grècia la majoria dels meus companys d'ONG eren més joves que jo. Alguns tenien només vint-i-tres o vint-i-quatre anys i portaven un mes de voluntariat, a més d'altres experiències prèvies a altres destinacions (tan delicades com el Txad, per exemple). Em va impressionar veure gent tan jove, tan implicada i amb tanta experiència, i de fet m'avergonyia una mica haver esperat tant per fer el meu primer voluntariat.

Altre lloc en què vaig treballar va ser un squat (veu anglesa per a un lloc okupat). Era una antiga escola en què s'havien establert algunes desenes de famílies. Era un petit oasi de pau i ordre comparat amb el caos de l'antic aeroport d'Elliniko o amb el port del Pireu.

Tota Atenes estava plena de refugiats. Al transport públic, a les estacions de metro, als parcs... Però en tots aquells dies no vaig veure cap tipus de fricció, cap mala cara de cap grec cap a aquells refugiats. Novament, més motius per admirar el poble grec. Em venia al cap un curiós contrast històric: què pensaria Herodot si pogués veure aquesta moderna i pacífica invasió persa i l'amable acceptació dels atenencs?

Mahdi, un divertit terratrèmol del campament d'Elliniko que es va guanyar el malnom de "Hell-raiser". Mireu les xancleres

Tota Atenes estava plena de refugiats. Al transport públic, a les estacions de metro, als parcs... Però en tots aquells dies no vaig veure cap tipus de fricció, cap mala cara de cap grec cap a aquells refugiats. Novament, més motius per admirar el poble grec. Em venia al cap un curiós contrast històric: què pensaria Herodot si pogués veure aquesta moderna i pacífica invasió persa i l'amable acceptació dels atenencs?

Durant tota la Setmana Santa vam fer feina de valent i va ser una experiència molt cansada, però només em va deixar bons records i sentiments. Moments entranyables, com quan el meu company Midas ens va despertar al pis en què dormíem (al terra, sobre un matalàs inflable) tocant l'instrument típic grec, el bouzouki; moments divertits i de distensió, com quan anàvem tots els companys de l'ONG a prendre alguna cosa i relaxar-nos al final del dia; moments en què experimentàvem la simpatia i la solidaritat alienes, com quan la propietària d'una pastisseria, en veure les nostres cares cansades al final del dia, el logo del nostre polo i les identificacions de voluntaris, ens va convidar a tots a menjar alguna cosa; moments tristos, com quan t'acomiadaves d'un boix que et deia que al dia següent partiria cap a Idomeni per intentar creuar la impossible frontera amb Macedònia; i moments emotius, com els que es van donar als comiats.

Però no tot va ser treballar! També va haver-hi una mica d'espai per a la història. Al cap i a la fi, estava a Atenes! Així que vaig prendre'm el darrer dia lliure i vaig dedicar-lo a recórrer l'Àcròpolis i el seu museu. Impressionant... Si no heu estat mai a Atenes, heu d'anar-hi!

Abans d'anar-me'n, havia de complir amb una promesa. Havia portat des d'Eivissa un estel per jugar amb els boixos i el vaig poder fer volar un parell de dies, i sempre hi havia qui em demanava que l'hi regalés. Jo contestava que encara l'havia d'emprar durant més dies per jugar amb molts de boixos, però que el darrer dia el regalaria. I així va ser: el darrer dia en què vaig anar als campaments la vaig donar a un al·lot, Mashout; li vaig demanar que volés l'estel amb els més petits i m'hi vaig acomiadar amb una abraçada.

El meu company Midas i Mashout, un refugiat a qui vaig regalar el meu estel.

Ja a l'avió de tornada, sobrevolant l'illa de Salamina i l'estret de Corint, pensava en les vivències d'aquelles dues setmanes. Aquella experiència m'havia marcat, sempre m'acompanyaria. I sí, encara avui hi penso molt; recordo algunes cares, moltes sense nom a la meva memòria, i em demano què haurà estat d'aquella professora de matemàtiques o d'aquell nen que se'n va anar a la frontera amb Macedònia. A què s'estaran enfrontant, a quanta incomprensió, traves, problemes...? I trio imaginar-los bé, arribant a llocs en què els miren com a persones dignes que han patit una guerra; trio pensar que els tracten amb comprensió i respecte, com feien els grecs; desitjo que puguin ser feliços i oblidar els traumes que els van fer fugir de la seva terra i que els van separar de la seva gent.

També penso en na Farhat, a qui veig cada vegada que desbloquejo el meu mòbil; l'imagino anant a una escola d'Alemanya o Bèlgica. Imagino també a Mashout, fent volar el seu estel, i a Mahdi, fent trastades. I imagino tots els meus bons i joves amics dels Països Baixos, amb els quals vaig passar tants bons moments, recordant aquells calorosos dies com els recordo jo.

PS: Saps que la nostra companya Laura, del departament d'Orientació, acaba de passar un mes i mig a Grècia com a voluntària? Si te la trobes, no deixis de demanar-li per la seva experiència!

Albert Prats

Farhat, una preciosa nena afganesa. El seu nom significa "Felicitat" en farsi.

Sortida d'alumnes de Sa Colomina a la llar dels jubilats del Parc de la Pau

Alguns alumnes de 1r d'ESO i l'aula UEECO de Sa Colomina, van escoltar una xerrada sobre els usos tradicionals d'algunes plantes.

El dia 14 de febrer, el dia de Sant Valentí, tots els periodistes del 1r d'ESO i els de la sala UEECO de Sa Colomina, vàrem assistir a una explicació a la Llar dels Jubilats, perquè ells coneixen més les plantes i les seves utilitats. Durant tota l'explicació, dues senyores ens parlaren de les plantes típiques d'Eivissa, la seva descripció, els seus remeis medicinals, aromes i receptes tradicionals. Per exemple, a l'amanida de cabra, entre d'altres coses, es posava lletsó i per curar les angines, s'utilitzava mel i limó. També ens van ensenyar com fer espardenyes típiques i els capells tradicionals d'Eivissa. A l'hora de tornar a l'institut les dones, ens van donar un suc i una ampolla d'aigua a cadascun dels periodistes.

Dues dones del centre de la llar dels jubilats expliquen les utilitats de les plantes.

FORMA-TOWERS

El passat mes de març el grup FORMATOWERS va començar una proposta per tal d'apropar la formació a altres companys del municipi. És per això que es va oferir la possibilitat que un CEIP de Vila rebés classes del processador de texts (Google Documents, Writer o Word) perquè els alumnes aprenguessin a usar el programa.

El CEIP amb què es va contactar fou Sa Joveria on els alumnes d'FP Bàsica 2 van oferir sis sessions de classe als grups de 5è A i B al llarg del mes de març. L'alumnat de Sa Colomina va organitzar l'aula i va tutoritzar i guiar dos alumnes de cada grup perquè resolguessin uns exercicis pràctics proposats segons els continguts del currículum.

Pel que fa al grup d'FPB2 es va avaluar la capacitat per poder transmetre coneixements adquirits prèviament al mòdul d'OACE envers l'alumnat de Primària. A més, es va valorar el compromís amb la feina, la dedicació i l'assistència.

Un cop feta l'experiència, es va passar una enquesta per valorar-la i treure'n conclusions. Us deixem aquí una mostra del que es va respondre i l'anàlisi de l'equip docent:

T'ha agradat treballar així?- Posar en pràctica, ajudar i ensenyar a altres, cosa nova, sortir de la rutina. Com t'has sentit?- Bé, content, satisfet, útil, reconfortant, estressat, agust, còmode. Què has après?- Com de difícil és ensenyar, a ser pacient, posar-se al lloc del professor, a ensenyar. El que menys?- Durada, s'ha fet curt, atenció dels alumnes, no acabar totes les tasques. Propostes de millora- Aula més gran, més sovint, compromís d'assistència dels companys.

Conclusions de l'equip docent:

Quan l'equip docent es va plantejar realitzar aquesta formació, l'objectiu principal era explorar altres vies de fer arribar el currículum al grup d'FP Bàsica i aconseguir que l'alumnat sentís o es posés en la pell d'un docent per tal de comprendre situacions dins l'aula com la distracció, l'ús del mòbil, l'absentisme... A més, era un grup que el curs anterior havia treballat en projectes i li volíem donar continuïtat d'alguna manera.

Des d'aquestes línies volem agrair la confiança dipositada en nosaltres per part del professorat de Sa Joveria, l'equip directiu dels dos centres educatius, de l'Orientadora de Sa Colomina, na Cristina, i tot l'equip docent d'FP Bàsica2 per facilitar les sortides flexibilitzant l'horari al màxim.

Com a docents ens ha sorprès molt la resposta del grup, la implicació per preparar activitats i, sobretot, l'assistència regular a les sessions per tal de no deixar els boixos del CEIP sense servei. És per això que trobam que ens han donat una gran lliçó de responsabilitat, la qual cosa hauria de contribuir per treure'ns de sobre les idees preconcebudes i prejudicis envers aquest tipus d'alumnat.

D'aquesta manera, el tracte professor-alumne a l'escola ha estat professional, proper i, sobretot, humà. Han respectat la diversitat i s'han adaptat a tot tipus de ritme i circumstàncies. Això, és el veritable aprenentatge: la tolerància, el compromís per la feina i el respecte entre persones.

BALL-TEATRE

FÒRUM-TUTO-

RIA

Al llarg d'aquest curs, hem realitzat el projecte de dansa lliure amb el nostre grup de 2n D.

Ha estat una experiència molt enriquidora ja que a més a més de cohesionar el grup, hem après a escoltar el nostre cos, respectar i cuidar dels nostres companys (sentiment de pertinença i compromís al grup) i adonar-nos de la importància del silenci per poder implicar-nos realment en el que estem fent. Per fer dansa hem partit de l'experiència viscuda l'any passat en teatre forum. A més de servir-nos de base per afrontar aquest nou projecte, hem col.laborat amb el col.legi Sa Graduada que s'iniciaven amb el teatre forum aquest curs.

La unió dels dos projectes ha estat molt positiva en molts aspectes.

Volem remarcar que ens ha sorprés satisfactòriament treballar i col.laborar amb alumnes més petits per que hem après mutuament uns dels altres i fins i tot hem arribat a cartejar-nos..

Aquest final de curs ens hem proposat representar en comú el nostre treball. Tenim molta il.lusió de fer-ho i compartir la darrera sessió amb els nostres nous amics.

Acte de graduació de 2n de Batxillerat

9 de juny de 2017

L'alegria de l'institut AULA UEECO

Són pocs i pareix que passen desaparcebuts però és tot el contrari.

Ens adornen el centre cada trimestre perquè sigui el més bonic de l'illa. Gràcies a ells el Nadal, les estacions de l'any i totes les festes prenen protagonisme. A més fan moltes més coses.

Els cada dia ens regalen el millor del seu somriure. Són feliços en el centre, perquè s'hi senten com a casa i tenen un munt de compays (alumnes d'aquest institut) que els donen la mà sempre que ho necessiten.

A alguns d'ells els trobarem a faltar el pròxim curs. Són, sense dubte, l'alegria de la casa.

FPB1:

FP

CONNECTION

Els alumnes de FPB1 han creat l'empresa FP CONNECTION, dedicada a fer tasques de reparació i manteniment d'ordinadors, entre d'altres.

Fa unes setmanes van rebre la sol·licitud des del CEIP CAS SERRES, per reparar un parell d'ordinadors i el disseny d'uns cartells per fer difusió d'unes Jornades Culturals que es van dur a terme, al seu centre els dies 10, 11 i 12 d'abril de 2017

Tal com estava previst es va dur a terme la reparació dels ordinadors i la tasca encomanada a per a la realització dels cartells. Posteriorment els alumnes del CEIP CAS SERRES es van reunir per triar el cartell guanyador per fer difusió de les jornades culturals programades.

Un cop acabat la feina sol·licitada els alumnes van agrair a tots els integrants de l'empresa FP CONNECTION per la tasca feta, desitjant que aquesta col·laboració continuï atès que estan fent un treball excel·lent.

Va de GASTRONOMIA EIVISSENCA:

Aquí tenim tota una sèrie de menjars típics eivissencs que els alumnes del TALIC ens recomanen tastar!

-GAMBA VERMELLA D'EIVISSA

-AMANIDA DE CROSTES

-ORELLETES

-SALSA DE NADAL

-AMANIDA PAGESA

-GUISAT DE PEIX

L'alumna n'Aya El Jaglfi de 4t D, en el TALIC, ens ha ensenyat a preparar aquestes delicioses receptes d'Eivissa

Recepta Greixonera

Com s'elabora?

Ingredients

- 5 ensaimades del dia anterior,
- 6 ous.
- 400 grams.
- de sucre.
- 1 litre de llet.
- 1 cullerada de canyella mòlta.
- la pell ratllada d'una llimona.

- Bullir la llet amb la pell de la llimona i la canyella en branca.
- Deixar refredar i treure l'escorça de la llimona i la branca de la canyella.
- Esmicolar les ensaimades. Afegir els ous, el sucre i la canyella en pols. Barrejar bé.
- Afegiu-hi la llet i remoure bé.
- Abocar la barreja a la cassola sobre el caramel, prèviament untant la mantega, oli o mantega.
- Introduir en el forn, encara fred. Enfomar durant 45 minuts.
- A partir dels 30 minuts, controlar el grau de cocció, punxant la greixonera amb la punta d'un ganivet.
- Estarà a punt quan aquesta surti neta.

Recepta de Tonyina a l'eivissenca

Ingredients

- Quatre rodanxes de tonyina fresca
- Dos pebrots verds
- Una pastanaga
- Dues cebes mitjaneres
- Quatre tomàquets
- Sal
- Un vas de vi blanc
- Un altre de suc de llimona

Un grapat de pinyons i panses i espècies al gust (pebre, pebre vermell dolç, marduix....)

Com s'elabora?

- Tallar la ceba a làmines fines.
- picar a trossets la pastanaga i els pebrots verds i posar-los en el foc en una cassola de fang amb oli d'oliva.
- Aixafar els tomàquets amb la forquilla, afegir-los a la cassola i deixar que s'ofeguin durant cinc minuts.
- Després, incorporar les rodanxes de tonyina, posar-li la sal i deixar-lo coure deu minuts, donant-li la volta a les rodanxes a meitat de la cocció.
- Empolvorar a sobre les espècies, agregar el vi, el suc de llimona, les panses i els pinyons, i ½ vas d'aigua.
- Deixar-lo reposar amb la cassola tapada durant un minut.

L'alumne en Rusbell CampoVerde de 4t A, també ens ensenya a preparar un deliciós **FLAÓ**:

6.-FLAÓ

INGREDIENTS:

- 500 grams de farina
- un poc d'oli
- 2 ous
- 100 grams de sucre
- 125 grams de mantega
- una mica de sal
- 1 sobre de llevat
- 1 copa d'anís

CONCURS DE FOTOGRAFIA

ORGANITZAT PER LA COMISSIÓ DE MEDI AMBIENT

La foto guanyadora és la de Moisés Sancho Torres, de 4t C. El tema era Fauna Pitüusa.

CONCURS DE DIBUIX

"NI UN FOC AL BOSC"

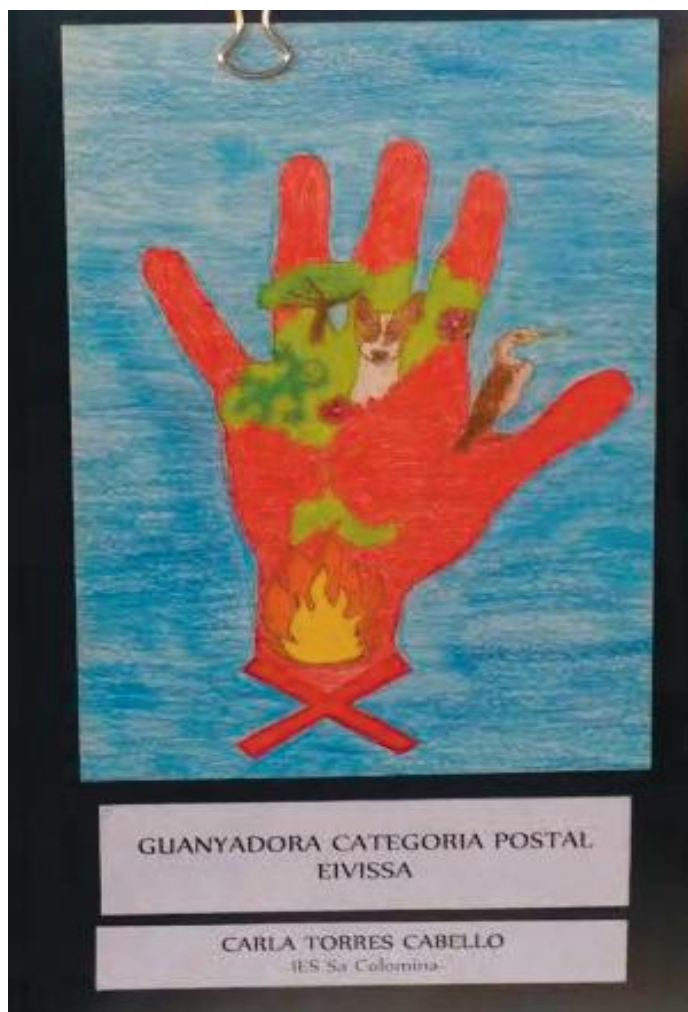
Na Carla Torres Cabello (1r ESO B), ha quedat guanyadora de la categoria postal , del municipi d'Eivissa.

Les finalistes, les quals també ha tengut premi, han estat: Inés Gámez, Amalia Carrasco, Noelia Cea (les tres de 1r ESO D), Jehan Bouaziz (1r ESO B) i Maria Calbet (1r ESO A).

CONCURS ECOAULA

ORGANITZAT PER LA COMISSIÓ DE MEDI AMBIENT

Hi ha hagut dos grups guanyadors del concurs ecoaula, 1r D i 1r A, els quals va quedar pràcticament empatats, només amb una diferència de quatre dècimes (1r D amb 49,3 punts i 1r A amb 48,9). Els dos grups van poder gaudir d'un matí de kayak, pagat per l'apima, i també amb la col·laboració del centre)

Nadia Ghulam, una dona lluitadora

Nàdia Ghulam, escriptora, patidora de la guerra d'Afganistan, va néixer a Kabul al 1985. Sent una nena de vuit anys va ser víctima d'una bomba que li va provocar greus cremades en tot el cos i la va desfigurar. Va sobreviure gràcies a una estratègia maquinada per ella mateixa. Es va transformar en un al·lot als 11 anys en l'Afganistan estripat per la guerra i 'pacificat' pels talibans. Va sobreviure al terror refugiada en la identitat del seu germà mort, per poder treballar i alimentar la seva família. Les dones no tenien cap dret al treball, ni accés a l'estudi. I explica que per a ella estudiar i treballar li proporcionava la llibertat que tant enyorava

Després d'una dècada mantenint la seva falsa identitat masculina, va arribar a Barcelona de mans de l'associació Ashda per sotmetre's a una sèrie d'operacions per reconstruir-li el rostre. Un rostre que llavors va mantenir ocult, per por que, difosa la seva foto pels mitjans, pogués ser identificada per aquells que al seu país la coneixien com a home. Ara, en canvi, ja no tem mostrar la seva cara. Ha decidit compartir el seu secret i somia en tornar al seu país com una dona lliure.

Actualment viu a Badalona, visita a la seva família cada any. Quan arriba a Afganistan a visitar a la seva família, torna com una dona però no pot veure als seus amics. Utilitza un niqab com a roba, va molt tapada i es posa ulleres de sol perquè no la coneguin pels ulls. Només té relació amb la seva família.

És autora dels llibres *El secret del meu turbant* i de *La primera estrella del vespre* que mostra orgullosa en les xerrades que fa als col·legis i instituts de Catalunya i d'Eivissa. A més a més, és defensora de la llibertat de les dones d'aquí, de l'Afganistan i del tot el món.

Nadia Ghulam (Kabul, 1985), va impartir al mes de febrer una conferència al centre amb el tema:
- Jove, No et donis per vençut, no perdis d'il·lusió, esperança i resiliència.

Tot l'alumnat de 2n d'ESO va assistir a les conferències.

Agraïm la col·laboració de l'Ajuntament d'Eivissa en la organització de les xerrades.

